

Scene 2

Samme start som scene 1.

REBEKKA - SÅ ÅBN DOG DEN DØR FOR HELVEDE.

HILBERT - REBEKKA - ER DU DER?

REBEKKA - IHHH (trasker irriteret hen og åbner).

HILBERT - Hvor er børnene ...

REBEKKA - Dem har jeg sendt over til mor, idet jeg tænkte, at vi kunne iføre os et par slacks og et par slippers og så rigtig hygge os og udveksle et par meninger. Helt konkret har jeg forestillet mig, at du befandt dig langt ude på højrefløjen og jeg langt ude på venstrefløjen, og hvis du så sad dér, så sad jeg dér, og så kunne vi eventuelt tage emner op som: Kontrol af grænserne ... ? Topskatten? Ja, hvad ved jeg - vi kunne for sjovs skyld komme ind på flygtningedebatten, jeg ved godt det er et tyndslidt emne, men jeg fik nogle nye vinkler på det i morges, da jeg så vores nabo begrave et mørklødet lig ude i baghaven, hvad s'it du til det? Jeg har købt et par gnaveben og en litercola og når det nu ikke er udevejr og børnene er afsat, så ku vi jo prøve ...

HILBERT - Rebekka, du ved jeg ikke har nogen meninger om den slags.

REBEKKA - Vi ku bytte, så er jeg den højreorienterede og du er den venstreorienterede.

HILBERT - Rebekka....

REBEKKA - Det er vigtigt det her.

HILBERT - Vigtigt for hvad?

REBEKKA - Vigtigt for verden.

HILBERT - Verden er sku da ligeglad med, om vi sidder og er uenige inde i en eller anden stue.

REBEKKA - Nej den er ikke, det er vigtigt for verden, at man taler og er uenige inde i stuerne, meget vigtigt, det siver ud gennem sprækkerne og ud i atmosfæren og blander sig i menneskemængderne, så menneskemængderne føler trang til også at kommentere og diskutere forskellige sager som er vigtige for vores overlevelse, det må du da forstå Hilbert, og jeg har købt gnaveben og det hele.

HILBERT - Ja det ses, det ses.

REBEKKA - Du vil ikke.

HILBERT - Hold om mig.

REBEKKA - Jeg hader dig så grangiveligt meget.

HILBERT - I lige måde.

REBEKKA - Jeg nærmest afskyr dig.

HILBERT - I lige måde - hvad skal vi gøre?

REBEKKA - Vi må gå fra hinanden.

HILBERT - Jeg kan ikke.

REBEKKA - En af os skal gå.

HILBERT - Du skal gå, du har prøvet det før, du er bedst.

REBEKKA - Jeg kan ikke med dig, jeg kan ikke gå fra dig Hilbert, og hvad så med børnene?

HILBERT - Vi har ingen børn.

REBEKKA - Men hvad hvis vi havde.

HILBERT - Men det har vi jo ikke.

REBEKKA - Men hvad ville vi ha gjort?

HILBERT - Jeg ved det ikke, det er jo ligegyldigt når vi ingen har.

REBEKKA - Ved du hvor meget jeg elskede dig engang?

HILBERT - Det ved jeg ikke om jeg ved.

REBEKKA - Du var den eneste i den store tågede menneskemængde jeg kunne se. Langt borte stod du og sitrede i vinden optaget af ting og sager, dine øjne kastede lys i alle retninger, og jeg vidste, at lyste de på mig ville jeg lyse for dig, og jeg elskede dig så højt, som vi stod der og kiggede i dine ting og sager og snakke de fredeligt om hint og dette og sommernatten blev varm og fugtig og du spurgte om jeg ville løse din skjorte og det ville jeg jo gerne, for huden derinde var blød og robust og jeg blev nødt til at lære det at kende. Og jeg vidste jeg havde mødt min ligemand, min sjæleven, at jeg havde fået kam til mit hår, at jeg nu endelig lå som jeg selv havde redt, og at du og jeg for evigt ville være forbundne i huse af glas som vi ville angribe med sten, begge to lige gode om det.

HILBERT - Rebekka ...

REBEKKA - Kys mig.

HILBERT - NEJ! Jeg vil gerne slappe af ... Det er weekend ... ARHHH
- LANG WEEKEND - det har været en hård uge, tusindvis af vigtige beslutninger, travl har man været ... ÅHHHARHHH (sætter sig demonstrativt afslappet) Så - så sidder jeg.

REBEKKA - Vil du ikke ha et gnaveben.

HILBERT (blir forskrækket) - Hvad?

REBEKKA - Et gnaveben?

HILBERT - Næ nej, nej tak, jeg har spist hjemmefra.
De sidder lidt.

HILBERT - Hvordan går det så ude i drivhuset?

REBEKKA - Det går fint, der er masser af agurker og som en ny ting har jeg introduceret tomaten, for mig selv altså.

HILBERT - Jamen så går det jo fremad.

REBEKKA - Du er sikker på du ikke vil have et gnaveben Hilbert?

HILBERT - Vi burde ærlig talt have mere at tale om.

REBEKKA - Det er jo det jeg siger, men det er jo altid mig der skal finde på noget.

HILBERT - Det er jo ikke rigtigt, desuden kan man jo dyrke sex hvis det er helt håbløst, det gør andre mennesker - men det tar du jo aldrig initiativ til.

REBEKKA - Du ved godt jeg er genert anlagt.

HILBERT - Ja det er du.

REBEKKA - Du kan da bare forføre mig.

HILBERT - Jeg har ikke lyst, jeg vil blive forført, det er min tur til at blive overrasket mens jeg står og hænger noget op på en opslagstavle, jeg har lyst til'at vide, at du har tænkt: Jeg må hen og tage tøjet af ham, så jeg kan komme helt ind til ham, jeg bliver NØDT til at tage det hele af og tvinge ham ned på gulvet, han må ned og ligge, jeg må holde hans arme hårdt og fast så jeg kan vælte rundt på hans krop, det skal du tænke, men det gør du ikke - du - tænker: der står Hilbert og hænger et form for skema op på opslagstavlen, og du vil gerne forbi og hen til køkkenvasken hvor du har tabt en knap, du skal ha syet ind i din frakke, trist og kedeligt for mig at stå der med stiv og håbe på alt muligt; trist og kedeligt.

REBEKKA - Jamen Hilbert, jeg kan da ikke vide du har stiv på...

HILBERT (må småtude) - ÅHH - du er så uromantisk.

REBEKKA - Jamen det er jeg da virkelig ked af.

HILBERT (ophidset) - En kvinde må ikke tale sådan.

REBEKKA - Nej nej, men hvad skal jeg så sige.

HILBERT - Du skal ikke sige noget - du skal bare gøre det.

REBEKKA - Men hvordan?

HILBERT - DET VED JEG DA IKKE.

REBEKKA - MEN HVA SÅ?

HILBERT - DET VED JEG IKKE.

REBEKKA - MEN HVOR SKAL JEG SÅ GÅ HEN?

HILBERT - JAMEN REBEKKA, du skal jo ikke gå.

REBEKKA - Skal jeg ikke?

HILBERT - Prøv og kys mig.

Hun bøjer sig ned over ham, det banker på. Måske der decideret skal være et samleje i luften: endelig - efter 19 måneder.

HILBERT - Hvem er nu det?!

Rebekka kigger ud af vinduet.

REBEKKA - Det er John.

HILBERT - Åh nej, det' løgn! Ikke din eksmand - ikke nu, ikke midt i weekenden - Rebekka - få ham væk, Rebekka sig han skal gå.

Hun vinker til John - det er for sent.

REBEKKA - Gå ud og lav noget kaffe, Hilbert.

John kommer ind.

JOHN - Forstyrrer jeg?

REBEKKA - Nej. John, kom ind.

JOHN - Det var mærkeligt, jeg for vild i området, jeg var på vej ned for at fiske, men så lå der pludselig en masse huse der hvor søen skulle ligge, jeg forstår det ikke, hvad er det for et signal man prøver at sende, Rebekka, som om der er en skjult meddelelse et eller andet sted, noget jeg ikke forstår???

REBEKKA - Nej John, det tror jeg ikke der er, kom, sæt dig ned.

JOHN - Nej nej, jeg står fint her.

REBEKKA - Vil du ikke lige sidde ned og slappe lidt af, Hilbert er ude og lave en kop kaffe til dig.

JOHN - Nej tak.

REBEKKA - Sæt dig nu.

JOHN - Nej, jeg vil helst ikke.

REBEKKA - Du skal da sætte dig.

JOHN - Nej.

REBEKKA - Jeg er din ekskone jeg befaler dig at sætte dig ned.

JOHN - Lad vær og rør mig.
 REBEKKA - Sæt dig!
 JOHN - Dårligt vejr i dag, man sku tro det aldrig blev sommer.
 REBEKKA (*prøver at presse ham ned i en stol*) - Sæt dig så ned, John.
 JOHN - Så forstå det dog - jeg vil ikke!!
 REBEKKA - Hvorfor?
 JOHN - Jeg vil ikke være en del af det.
 REBEKKA - Være en del af hvad?
 JOHN - Jeg vil bare ikke være med til at sidde i møbler, sådan er det bare - færdigt arbejde - slut, ikke mere samtale om det.
 REBEKKA - ... du sad da altid ned da vi var sammen.
 JOHN - JAJ! (*på svensk*) Just præcis ... og hvad kom der ud af det?
 REBEKKA - Øhm ja.
 JOHN - Nej det var ikke så godt vel? OGVØ hvor er alle jeres børn henne? De er vel ikke gået hen og blevet voksne og flyttet hjemmefra?
 REBEKKA - Aj, John, så hurtigt går tiden altså ikke John.
 JOHN - Hvad ved man nu om dage, tiden går bare, og det er jo ikke altid man liige er klar over det vel? Man kunne jo være travlt optaget af noget andet. Eksempelvis husker jeg tydeligt, hvordan jeg engang ville luge et jordbærbed og skulle hente en rive i haveskuret. Da jeg kom ud var der gået fem år og man må spørge sig selv om hvad jeg lavede inde i det skur, men det får man jo aldrig at vide, det er jo det der er det uhyggelige, lige som med den sø - hvor er den henne, hvem har taget den?
 REBEKKA - Den er blevet hældt over i en anden sø.
 JOHN - Nå ... men så må jeg jo finde den anden sø.
 REBEKKA - Jamen der er ingen fisk i.
 JOHN (*blir angst*) - Men hvad så med min fiskestang?
 REBEKKA - Måske du skulle finde dig en anden hobby, John.
 JOHN - Uhh, du ser forrygende ud, Rebekka.
 REBEKKA - Synes du?
 JOHN - Det gør du altid - tænk, at vi to engang har haft samleje.
 Hilbert kommer ind, han har lyttet ved døren.
 HILBERT - Goddag John.
 JOHN - Goddag Hilbert.

HILBERT - Vil du ikke sidde?
 JOHN - Nej tak
 REBEKKA - Bare lad ham stå.
 HILBERT - Bare lad ham stå? Skulle vores gæst stå??
 REBEKKA - Lad ham nu være, han har det vist ...
 HILBERT - Nej det er da dumt, når vi nu har indkøbt de her fine dyre stole. De er jo helt specifikt købt til, at gæster kan sætte sig og føle sig velkomne.
 REBEKKA - Hvis nu manden ikke har lyst til at sidde ned, Hilbert.
 HILBERT - Jamen det er da bare nogen fjollede penge at gi ud, altså at købe sådan nogle fine gode stole hvis ingen vil sidde i dem, så ku vi jo bare ha nøjedes med to, men vi kan sælge dem, så får vi også råd til børnenes skoletasker.
 JOHN - Men jeg kan stille mig ved dem.
 HILBERT - Hvordan går det ellers? Du ser ikke godt ud, er du begyndt at drikke igen?
 REBEKKA - HILBERT!
 JOHN (*grædefærdig*) - GÅR DET ELLERS GODT - FANGET NOGEN FISK FOR NYLIG?
 HILBERT (*hoven*) - FISK?? HVAFFOR NOGLE FISK?
 JOHN - NÅ nej - havde glemt det, du er jo skytte, du skyder kun dådyr og den slags dyr der er svære IKKE at holde af.
 HILBERT - Det er en meget ædel sport. Den er gammel og fyldt med kultur og vigtige sager, og så har den en meditativ virkning, skal du ikke have noget kaffe?
 JOHN (*ryster på hænderne*) - Tak som byder.
 HILBERT - Du tror ikke hellere du vil have en øl?
 REBEKKA - Hilbert for helvede.
 JOHN - JEG DRIKKER IKKE - DET ER INGRID - HENDES ÆGGESTOK-KE ER FORSNÆVREDE.
 REBEKKA - HVAD?
 JOHN - VI KAN IKKE FÅ BØRN.
 HILBERT - Pjat og vrøvl - tror du ikke det er noget med din kost?
 REBEKKA - Kan du høre det, Hilbert, hører du dig selv?
 HILBERT - Jov ja.
 JOHN - JEG ER GÅET FRA HENDE - JEG ER ET SVIN - JEG KOM TIL DET.
 HILBERT - SVIN.

REBEKKA - Hvor er hun?

JOHN - Holmekollen i Norge - skiudspring - det var ikke meningen - jeg fortryder, jeg blev bare så forskrækket og så blev hun forskrækket og så kom jeg til at løbe, men i den forkerte retning.

REBEKKA - Jamen John dog.

JOHN - Det var ikke meningen, Rebekka, det var slet ikke meningen.

REBEKKA - Nej selvfølgelig var det ikke det, John.

HILBERT - Sludder sludder sludder.

JOHN - Jeg elsker hende så højt.

HILBERT - Sludder sludder sludder.

REBEKKA - Nu går du op på dit værelse og du kommer ikke ned før du har vasket dig over hele kroppen!

JOHN - Nej! I må ikke skændes, jeg har skrevet et brev til hende ... "Kære Ingrid, vejret er virkelig blevet dårligt, det regner hele tiden, både indenfor og udenfor, skyerneanfølger mig rundt i stuerne, jeg er drivvåd, Ingrid, og meget ked af, at jeg løb min vej. Jeg elsker dine tilstoppede æggestokke lige så højt som jeg elsker dine åbne arme, jeg begærer din krop, den minder mig om jord og muld og mad, og når jeg nu kun selv består af lodrette hysteriske tanker der står fire meter over mit hoved og fylder landskabet ud, så har jeg brug for dig, jeg har brug for jord og muld og andre mennesker der kan spise og gå på jorden uden at vinden truer med at tage dem, sådan som den jævnligt tager mig og fører mig tomme steder hen uden mennesker og ting jeg kender. Vil du ikke nok komme tilbage, møblerne står der stadig, våde af dine tårer, tilgav mig Ingrid, jeg elsker dig, din John" ... Forstår I? Uden Ingrid har jeg ikke en chance, på samme måde som Rebekka og mig heller ikke havde en chance. Rebekka består også mest af luft og vanskelige følelser, og sammen udgjorde vi en stor fare for vores omgivelser, en form for forsvindingsfare, godt vi ikke fik børn, forældreløse før de overhovedet blev født, tak fordi du trods alt var stærk nok til at sige nej, tak Hilbert fordi du kom ind i billedet med dit umiddelbart ubehagelige væsen, der sikkert en dag viser sig at være meget flinkt, jeg vil i det hele taget godt takke alle, tak, tak for julegaverne, nu trækker det op derude, jeg tror ikke jeg har langt igen.

REBEKKA - Hvad mener du?

JOHN - Hård nordvestlig vind, ikke nogen god dag at fiske i.

REBEKKA - Du kan da blive her, måske skriver hun tilbage.

JOHN - Nej, det er fjorten dage siden jeg har postet brevet, så langt er der heller ikke til Norge ... FARVEL. (Off i vind og regn).

HILBERT - Nar.

REBEKKA - Hvad sir du?

HILBERT - Han er sku da en nar, han taler kun om sig selv og hans egne behov, den mand har en kæmpe menneskelig brist - tænk at I engang har haft samleje ... PJU ... (får nogle mærkelige biler leder i hovedet) nej ... var I sådan rigtigt i seng med hinanden eller hvad?

REBEKKA - Ja.

HILBERT - Tror du så også han går i seng med Ingrid?

REBEKKA - Ja, selvfølgelig.

HILBERT - Det tror jeg sgu ikke han gør, hvem fanden vil gå i seng med John frivilligt - ved du hvad - jeg tror sku det med de æggestokke er et fupnummer, hun sir det for at slippe for at gå i seng med ham, det ville jeg sku også gøre - ja - (aggressiv) jeg ville gøre hvad som helst for at undgå at gå i seng med John.

REBEKKA - Ja, men nu er der jo ingen i hele verden der ber dig om at gå i seng med John.

HILBERT - Jov men det kan jo godt være LIDT svært IKKE at tænke på at ens kone decideret har været i seng med hendes eksmand, det er jo ikke ligefrem noget der gør en i godt humør, vel?

REBEKKA - Men kan du ikke bare lade være med at tænke på det, altså.

HILBERT - DET KA MAN DA IKKE - I ku sgu da også bare lade være med at gå i seng med hinanden før I mødte mig.

REBEKKA - Nu er du jo blevet sindssyg.

HILBERT - HA! Hvem er sindssyg, det er sgu da dig der er sindssyg, man er sgu da sindssyg hvis man går i seng med John, så er man rigtig sindssyg.

REBEKKA - Du er ikke noget rart menneske Hilbert, du er urar, usød, alt med u foran det er dig.

HILBERT - Tror du ikke mere det er dig der ikke er helt færdig med John?

REBEKKA - Hvad?

HILBERT - Tror du egentlig, at du nogensinde har fået bearbejdet den historie med John ordentligt?

REBEKKA - NU skal jeg sige dig en ting min fine ven med u foran, jeg blir ALDRIG færdig med den historie.

HILBERT - Det er vigtigt at få afsluttet sine historier, så man ikke går og belejrer andre mennesker med dem. Der findes en ud-

mærket terapigruppe for utærdige historier ovre på psykiatrisk afdeling.

REBEKKA - JAMEN JEG VIL ikke blive færdig med den historie, og tror du virkelig Hilbert, at nogen mennesker nogensinde bliver færdige med nogen som helst historier, var? Den historie med John er faktisk en af mine yndlingshistorier om mig selv.

HILBERT - Hvad så med vores? Det er måske ikke nogen fin historie? Den er ikke værd at huske, man skal ikke engang i terapi, den forsvinder bare.

REBEKKA - Det ved man ikke noget om så længe man er i den.

HILBERT - Så lad os gå ud af den og se hvor hurtigt vi glemmer.

REBEKKA - Hvad så med børnene? Hvad hvis vi glemmer dem?

HILBERT - Man glemmer ikke børn.

REBEKKA - Nogen gør, tænk hvis jeg var en af dem.

HILBERT - Jeg skal nok komme og huske dig på dem... hver anden week-end når du skal ha dem... for hvordan vil du kunne klare at ha dem ... sådan som du er.

REBEKKA - Jeg kan godt noget.

HILBERT - Hvad?

REBEKKA - Alt det du ikke kan.

HILBERT - Jeg kan det hele - så jeg ved ikke hvad du taler om - godnat ...

Scene 3

Bil hører. Rebekka rydder op eller hækker.

HILBERT - DET ER MIG HILBERT - LUK MIG IND.

Rebekka åbner. Hilbert ser opkørt ud, en fiskestang sidder fast i hans ben.

REBEKKA - Hvad er der galt?

HILBERT - Ik noget, hvor er børnene?

REBEKKA - De er jo på koloni.

HILBERT - Nå ja - (lidt kunstigt) HA HA - det havde jeg nær glemt - ÅHHH HVOR JEG ELSKER DIG (klemmer hende hårdt).

REBEKKA (mast) - Men jeg elsker da også dig, hvorfor sidder Johns fiskestang fast i dit bukseben?

HILBERT - Hov for sørensens da - han må ha tabt den i indkørslen, hvad er det for en flot en du sidder og laver??

REBEKKA - Det er en æggevarmer.

HILBERT - Den er utrolig flot Rebekka, utrolig flot.

REBEKKA - Hvorfor ser du så opkørt ud?

HILBERT - Gør jeg det? Ja, det må være, jeg ved ikke, varmen?

ÆGGEVARMEN HA HA HA.

REBEKKA - Er det noget med John? Jeg får sådan en mærkelig fornemmelse i kroppen når jeg kigger på dig.

HILBERT - Gør du det?

REBEKKA - Du tror ikke du har kørt John ned?

HILBERT - Nej, hvorfor sku jeg dog gøre det - det søde menneske.

REBEKKA - Bare der ikke er sket ham noget, jeg har det altså virkelig mærkeligt, og hvordan skulle jeg nogensinde forklare ingrid det? Vi er vokset op sammen og ...

HILBERT - Jamen søde, der er ikke sket noget, alt er fryd og gammen og John sidder og fisker i den store fiskesø uden fisk, han har det sikkert helt fint.

REBEKKA - Nej, jeg tror lige jeg prøver at ringe til skadestuen ... for en sikkerheds skyld.

Hun går hen og ringer til skadestuen, sætter medhøret på. Ud lyder enten Yesterday eller Greensleeves i Kåre Norges guitarversion. Stemningen bliver trykket. Hilbert bliver rastløs.

HILBERT - OKAY - JEG INDRØMMER - jeg gjorde det!!! Men det var ikke med vilje, han stod bare der i vejkannten og fiskede i en sø